

РЕШЕНИЕ

№ 4986

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 30.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4610** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на „Д. ХХII-С.” Е., чрез адв. И., срещу заповед № РД-253С-182/03.05.2022г. на управителя на НЗОК, с която е прекратен частично договор № 22-2269 от 17.02.2020г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ по отношение на д-р Г. Г..

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е постановена при съществено нарушение на административно-производствените правила, защото едно от лицата, извършили проверката, няма медицинско образование със степен магистър по медицина, каквото е изискването на чл. 5, ал.2 от Инструкция № РД-16-31 от 23.06.2016г. и чл. 400, ал.3 от Н. за МД 2020-2022. На следващо място, жалбоподателят е подал възражение до Арбитражна комисия, която не е могла да вземе решение поради равен брой гласове „за“ и „против“. В този случай управителят на НЗОК е следвало сам да прецени дали да наложи санкцията или не, като се мотивира. Мотиви за отхвърляне на възражението обаче липсват, като заповедта е обоснована само с констатациите от протокола от проверката. Отделно от това съставът на арбитражната комисия не отговаря на чл. 75, ал.1-5 от ЗЗО. В процесната заповед не са изложени мотиви и за избора на санкция, с оглед установяването на едно нарушение, а не на множество, извършени системно. Поради това наложената санкция е несъразмерна с преследваната цел. Не е обсъдено и приложението на чл. 408, ал.4 от Н. относно наличието на маловажен случай, което представлява нарушение на процесуалните правила. Твърди се още, че установеното с процесната

заповед нарушение не извършено, защото прегледът на пациента е регистриран на регистратурата на лечебното заведение чрез електронна система. Д-р Г. не е проверила въведените от регистратора данни и е издала амбулаторен лист на погрешен пациент. Предвид изложеното се иска отмяна на процесната заповед и присъждане на разноските по делото по списък. Подробни съображения се развиват в писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът - управителя на НЗОК [населено място], чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

Жалбоподателят има сключен договор с НЗОК № 22-2269/17.02.2020г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ от Д. в обхвата по чл.2 от договора. В приложение №1 – Списък на специалистите, извършващи специализирани и високоспециализирани медицински дейности, под №7 фигурира д-р Г. С. Г. – специалност „Ендокринология и болести на обмяната“.

Производството е започнало по сигнал от З. Т. Ц., подаден по електронна поща, относно проведен вторичен преглед на 16.02.2022г., който лицето твърди, че не му е правен, и по това време е била в чужбина. Прилага самолетен билет от 14.02.2022г.

Със заповед № РД-25-174/17.03.2022 г. (л. 18), издадена на основание чл. 72, ал. 2 и 6 от ЗЗО и чл. 9, ал. 1 от Инструкция № РД-16-43/09.06.2020 г. за условията и реда за осъществяване на контрол по чл. 72, ал. 2-8 от ЗЗО, във връзка с гл. 20 и 21 на Н. за МД 2020-2022, управителят на НЗОК е наредил да бъде извършена проверка на жалбоподателя със задача контрол по изпълнение на договора във връзка с жалба с вх. № 19-04-38 от 07.03.2022г. по отношение на дейността на д-р Г. Г.. Определени са длъжностни лица от НЗОК, които да извършат проверката: д-р Т. З. – магистър по медицина съгласно диплома на л. 45, и М. С. – бакалавър по икономика съгласно диплома на л. 56.

За резултатите от проверката е съставен протокол № РД-25-174-1 на 25.03.2022г., връчен на 28.03.2022г. на жалбоподателя. В същия протокол са обективирани констатации за нарушения на цитирания по-горе договор, както следва: на името на З. Т. Ц. са издадени два амбулаторни листа с №№ 325 от 08.02.2022г. и 410 от 16.02.2022г. от д-р Г. с диагноза по М. Е06.3 „Аутоимунен тиреоидит“. Първият е първичен, при който са назначени изследвания, а втория е вторичен (л. 25 и 26). Във втория амбулаторен лист липсва подпис на пациента, с който се удостоверява информираността му за извършените медицински дейности, назначени изследвания и терапия. Независимо от това амбулаторният лист е отчетен и заплатен от НЗОК.

В писмено становище на л. 27 д-р Г. е посочила, че няма спомен за детайли относно вторичния преглед на 16.02.2022г. поради натовареността на кабинета. Съставен е протокол за неоснователно получени суми, връчен на жалбоподателя на 28.03.2022г. (л.22-23). Въз основа на горното ответникът е приел, че отчетеният вторичен медицински преглед по амбулаторен лист с №№ 410 от 16.02.2022г. не е реално извършен. Отчитането на медицинска дейност, която не е извършена в изпълнение на договора с НЗОК, е нарушение на изискванията на чл. 59, ал.13, пр.1 от ЗЗО във връзка с ал.11, т.1, пр.1, б. „а“, във връзка с чл.99, ал.2 от НДР за МД 2020-2022.

Поради това и на основание чл. 76б, ал.1 от ЗЗО е прието, че сумата от 12лв.- стойност на прегледа, следва да бъде възстановена като неоснователно получена.

Срещу протокола за неоснователно получени суми е депозирано възражение от жалбоподателя, в което твърди, че прегледът е регистриран на регистратурата на лечебното заведение и поради натовареността вследствие на Ковид пандемията, е допусната техническа грешка в данните на пациента. Тази техническа грешка не е забелязана от лекаря, който е издал амбулаторен лист на погрешен пациент. Поради това наложената санкция е неприемлива и се иска нейната отмяна. Възражението е разгледано от арбитражна комисия, назначена със заповед № РД-09-74 от 07.04.2022г. на директора на СЗОК, в състав – равен брой представители на СЗОК и представители на СК на БЛС. С решение по протокол № 12 от 12.04.2022г. Арбитражната комисия е сравнила двата амбулаторни листа и е констатирала, че данните в графи „Основна диагноза“, „обективно състояние“ и „Изследвания“ се припокриват. Приела е, че няма доказателства, че З. Ц. не е била в България на 16.02.2022г. и че е била в А.. Вторичният преглед на тази дата е от 18,45ч. и е регистриран на гише регистратура на здравното заведение. Поради това е прието, че няма данни д-р Г. да е извършила нарушение. Освен това, дори и да има, същото не съответства на наложеното наказание, защото за един преглед от 12лв. се прекратява частично договор. Под тези констатации и изводи трима от членовете са приели, че възражението е основателно, и трима – че не е основателно.

Административното производство е приключило с постановяване на процесната заповед за частично прекратяване на договор № 22-2269 от 2020г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ съгласно чл. 67, ал.2, т.1 от него. В заповедта е прието, че са нарушени чл. 59, ал.13, пр.1 във връзка с ал.11, т.1, пр.1, б. „а“ от ЗЗО и чл. 99, ал.2 от Н. за МД 2020-2022, защото е отчетена дейност, която не е извършена. Горното представлява нарушение на договора и е основание за частично прекратяване на договора съгласно чл. 99, ал.2 и чл. 421 от Н. за МД 2020-2022. Същата е определена съгласно чл. 59, ал.11, т.1, пр.1, б. „а“ от ЗЗО частично прекратяване на договора за извънболнична медицинска помощ по отношение на лекаря, който не е извършил дейността, която е отчетел. Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя на 10.05.2022г.

При горната фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 59, ал. 13 от ЗЗО. Подадена е от субект – адресат на акта, засегнат неблагоприятното от обективизираното в същия властническо волеизявление, и е депозирана в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 АПК – на 13.05.2022г. Другият адресат на акта – д-р Г. като физическо лице, има самостоятелно право на жалба, което не е упражнила. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - директорът на СЗОК, съгласно чл. 59, ал.11 от ЗЗО. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа посочените в ал. 2 реквизити. Процесуалният ред за извършване на проверката, регламентиран в ЗЗО, е спазен. В чл. 9, ал. 1 от Инструкция № РД-16-43 от 09.06.2020 г. за условията и реда за осъществяване на контрол по чл. 72, ал. 2-8 от ЗЗО, издадена от управителя на НЗОК на основание чл. 72, ал. 5 ЗЗО, е предвидено длъжностни лица – служители на НЗОК, да извършват проверки по изпълнение на договорите за оказване на медицинска

помощ на основание заповед на управителя на НЗОК. В ал.2 е предвидено заповедта за възлагане на проверка да съдържа правните и фактическите основания за издаването ѝ с определяне на проверяващото лице/лица, територията на РЗОК, където се намира проверявания обект, проверяващите лица, обекта – наименование и месторазположение, видът, задачата и срокът на проверката. Заповедта, слагаща началото на административното производство по конкретната преписка, съдържа посочените реквизити. Констативният протокол и протоколът за неоснователно получени суми са съставени от компетентни органи съгласно чл. 9, ал.1 от посочената по-горе инструкция, и са връчени на жалбоподателя. Неоснователни са възраженията му, че едно от поверяващите лица не е магистър по медицина, защото такова изискване в посочената инструкция няма. Позоваването на Инструкция № РД-16-31 от 23.06.2016г. е некоректно, защото същата е отменена с Инструкция № РД-16-43 от 09.06.2020 г. Същото се отнася и до чл. 400, ал.3 от Н. за МД 2020-2022, тъй като същият касае само правомощията по чл. 73, ал.1, т.7 от ЗЗО, а в случая проверка на съответствието на дейността на изпълнителя с критериите за достъпност и качество на медицинската помощ не е извършвана. Неоснователно е и възражението за състава на арбитражната комисия по чл. 75, ал.1-5 от ЗЗО, тъй като същата се състои от представители на СЗОК и на съответната районна колегия на съсловната организация на лекарите – в случая СК на БЛС – по трима. Съгласно чл. 76, ал.3 от ЗЗО в случай че арбитражната комисия не се произнесе с решение в срока по чл. 75, ал. 7 или е налице равен брой гласове, поради което не е налице прието решение, управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК, издава мотивирана заповед, с която може да наложи санкциите. Именно такава заповед е издал ответника, в която е изложил надлежни мотиви за отхвърляне на възражението. Мотиви за избора на санкция не се дължат, доколкото такъв избор липсва в чл. 59, ал.13 от ЗЗО и чл. 421, ал.1, пр.1, б. „а“ от Н.. Следователно в конкретната хипотеза процедурата е била спазена, съдът не установи нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

При установената липса на процесуални нарушения, водещи до отмяна на обжалвания акт (в неговата цялост), правният спор се свежда до изследване наличието на материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на изпълнителя на специализираната извънболнична медицинска помощ.

В съответствие с нормата на чл. 59, ал.11, т.1, б. „а“, пр.1 от ЗЗО, директорът на съответната районна здравноосигурителна каса прекратява договорите с изпълнителите на медицинска помощ или налага финансова санкция, определена в действащия Н. при отчитане на дейност, която не е извършена, както и при извършване и отчитане на медицинска дейност, за която няма съответни медицински индикации, установено по реда на чл. 72, ал. 2, от изпълнител на извънболнична медицинска помощ по определен пакет – частично, по отношение на лекаря, който не е извършил тази дейност. Съгласно ал.13 на същата разпоредба управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК прекратява изцяло или частично договорите с изпълнителите на медицинска и/или дентална помощ в случаите по ал. 11, т. 1 и 2, а в случаите по ал. 11, т. 3 и 4 налага финансова санкция съгласно действащия Н.. Същата хипотеза е предвидена и в чл. 421, ал.1, пр.1, б. „а“ от Н. за МД за 2020-2022 г. и чл. 67, ал.2, т.1 от индивидуалния договор.

В случая по делото безспорно се установява, че на З. Т. Ц. не е извършван вторичен медицински преглед на 16.02.2022г. Това твърдение в сигнала се потвърждава от

липсата на подпис на З. под амбулаторния лист. Ирелевантно е дали лицето е било в чужбина или не. Фактът, че амбулаторният лист не е подписан от пациента, е достатъчен, за да се приеме, че същият не е присъствал на прегледа, т.е. прегледът не е извършен. Доказателство в този смисъл са и факта на пълно съвпадане в данните в графи „Основна диагноза“, „Обективно състояние“ и „Изследвания“, при условие, че резултатите от така назначените изследвания при първичния преглед е следвало да бъдат коментирани при вторичния преглед. Това не е направено, нито е назначена терапия. Не могат да се споделят възраженията на жалбоподателя, че нарушение не извършено, защото прегледът на пациента е регистриран на регистратурата на лечебното заведение чрез електронна система, а д-р Г., поради изключителна натовареност, не е проверила въведените от регистратора данни и е издала амбулаторен лист на погрешен пациент. В случая въобще не се твърди, че амбулаторния лист се отнася до друг пациент, с който е объркана Т. Ц.. Дори и да е така, д-р Г. е била длъжна да го провери и да не го подписва, при условие че не извършва преглед на такъв пациент. Фактът, че същата го е подписала, представлява извършеното от нея нарушение, като времето на извършването му – в края на работния ден, не я освобождава от задължението да оформя извършените прегледи в съответствие с изискванията на нормативните актове. Следователно е правилен изводът на административния орган, че отчетената дейност с АЛ № 410 от 16.02.2022г. реално не е извършвана. Поради това неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че процесната заповед не съдържа мотиви, защото в нея ясно са посочени както събраните факти в тази връзка, така и изводите, които произтичат от тези факти, а именно, че дейността не е извършена.

Неоснователни се явяват и възраженията относно незаконосъобразност на наложената санкция. В хода на съдебното производство не са налични данни за установени предходни нарушения от същия изпълнител на медицинска помощ, за които да е наложена и влязла в сила санкция за същия вид нарушение. Следователно това нарушение представлява основание за налагане на санкция именно съгласно чл. 59, ал. 11, т.1, б. „а“ от ЗЗО, вр. чл. 421, ал.1, пр.1, б. „а“ от Н. за МД за 2020-2022 г.-частично прекратяване на договора по определен пакет, по отношение на лекаря, който не е извършил тази дейност. Т.е. правилото е императивно - договорът се прекратява частично само по отношение на лекаря, който не е извършил съответната дейност. Не се касае до избор на санкция, както твърди жалбоподателя, защото чл. 59, ал.13 от ЗЗО ясно разграничава при какви хипотези се прекратява договор и при какви - се налага финансова санкция. Случаят представлява хипотеза, при която се прекратява частично договор, без оглед на това дали нарушението е първо или е системно. Съгласно чл. 421, ал. 1, пр.1, б. „а“ от Н. за МД 2020-2022 управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК, налага санкция „прекратяване на договора“ при отчитане на дейност, която не е извършена, както и при извършване и отчитане на медицинска дейност, за която няма съответни медицински индикации, установено по реда на чл. 72, ал. 2 от ЗЗО, от изпълнител на извънболнична медицинска помощ по определен пакет –частично, по отношение на лекаря, който не е извършил тази дейност. Съгласно ал. 2 от същия член при повторно извършване на нарушението по ал. 1 договорът с изпълнителя се прекратява изцяло. Характерът на нарушението е такъв, че изключва приложението на чл. 408, ал.4 от Н. относно маловажен случай, доколкото даването на предписание в този случай би имало отношение към бъдещите действия на жалбоподателя и не би отстранило нарушението.

Предвид изложеното заповед № РД-253С-182 от 03.05.2022г. на управителя на НЗОК за частично прекратяване на договор № 22-2269 от 2020г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. определено по реда на чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Д. XXII-С.” Е., чрез адв. И., срещу заповед № РД-253С-182/03.05.2022г. на управителя на НЗОК, с която е прекратен частично договор № 22-2269 от 17.02.2020г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ по отношение на д-р Г. Г..

ОСЪЖДА „Д. XXII-С.” Е. да заплати на Националната здравно-осигурителна каса сумата от 200лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: